

MARNO JÁNOS

Szandálban

*A pályamester fiával jártam,
magam is fiúcska még, szandálban
csúszkálva sínek közt, szökellve talp-
fáról talpfára, nyakamban sállal
s szédülve, mint akit sújtott áram,
s rángatózva soká egy alagút
szájában, melynek a nyelve kinyúlt
utánam, mikor törtük a csövet
egy kukoricásban, a nővére
földjén, mielőtt feltörtük volna
kapával, ott csöveztünk egyszóval,
kint a tó mellett, nyáron, a földön,
úgy emlékszem rá, mint egy aszályra,
ahogy várom a nővérét, s nem jön.*

Móló

*Bámultam a pályamester fiát,
mint Heinrich von Kleist a fegyvertársát
egy vadregényes germán tó partján,
amellyel egy lapon a mi lópunk
nem láthat napot, ha szemérmünkre
hallgatunk; talán még belóg medre
fölé a móló, melyen háttal áll
nekem, karcsún és barnán, mielőtt
fejést ugrott, haja, kiszókülve,
mint gyufa lobban a levegőbe,*

*mintegy lelopva magával fentről
a mélybe a napot. S nekem elég
lesz rángatni naponta magam a
földre, s tartanom iszapban bakot.*

Ujjam

*Felnéztem rá, ezt szögezzem le,
a pályamester fiára, s ez
nem változott meg álmaimban
azóta sem; a valóságban
viszont összezavarodtam, kész
vagyok órákig nyitott szemmel
virrasztani az ágyban, lábam
mintha most veszne oda épp a
messzeségbe, botorság volna
már fölkelnem vele, mennem, és
ugyan hova, hol az a helyem
a lakásban, amit ne untam
volna el halálosan. Jobb így
magamba bújni, mint az ujjam.*

Hajak hajnalán

*Hallgatásom a pályamester
fiának a hajáról okkal
kelthet gyanút az olvasóban,
a régi hajáról, amelyhez
fogható hajkoronával nem
találkozik manapság minden*

*bokorban az ember. Az idő
azonban összekopaszított
bennünket mára, most hát könnyű
beszélnem, szeretem könnyűnek
érezni a fejem, és többé
nincs tőle se mit irigyelnem.
Amikor itt járt a legutóbb
nálam, torkomon akadt nyálam.*

Akácláng

*Fejünket hanyatt buktatva vagy
előre a csattogó vonaton
csaltuk az álmat a szemünkre,
csakúgy, ha havat kormolt össze
vagy útszéli pázsitot perzselt
fel a mozdony szikraesője,
vagy lángba borított egy ízben
egy akácfát, melyen egy asszonyt
pillantottunk meg lógni, hanyatt
bukóban szemhéjunk részén át.
Szárazág. Fülünkben a határ
helységneve, fülünket hajunk
lobogva be, az övé pazar
lobonc, az enyém zsiros pernye.*

A barát erszénye

*Mikor az anyám meghalt, én nyomban
valami munkába temetkeztem,
bármibe, csak munka legyen, vagy leg-
alább annak nevezhessem, ha már
hinni úgy sem tudok benne. Anyám
keze, hűlőben, a pályamester
fiának a kezében, fölötte
pedig a falon kedvenc festménye
egy ferences barátról: a barát
pilisét vakarva áll a rendház
folyosóvégi boltívében, s néz
ki a kelő vagy alámerülő
napkorongra; hátán a csuklyája
pokloknak s a mennynek az erszénye.*

Jérce

*Nyeltem a nyálam a konyhában
ülve, míg ette a húst apja
és fia, s anyja míg rántotta
tovább a mellét és combját
a jércének, melynek a tojója
odakint kapingált a szaros
udvarban. Nem voltam magamnál
a mai értelemben, gyomrom,
a régi, még nem kelt birokra
elmémmel, mely távol tartotta
egymástól értelmem s a nyelvem.
Néztem, hogy esznek, és nem szólnak
ki a tányérból egymáshoz ők
sem, sem énhozzám, ki csak nézek.*